

CLIP DE TEATRE

[Romea]

Andreu Sotorra

«Viejo amigo Cicerón», d'Ernesto Caballero. Intèrprets: Josep Maria Pou, Bernat Quintana i Miranda Gas. Imatges en vídeo: José Luís Alcobendas, Ivan Benet, Aleix Peña, Xavier Ripoll i David Vert. Escenografia: Sebastià Brosa. Il·luminació: Juanjo Llorens. Vestuari: Antonio Belart. Espai sonor: Orestes Gas. Vídeoesena: Álvaro Luna. Ajudant il·luminació: Rodrigo Ortega. Ajudant escenografia: Paula Font. Direcció producció: Maite Pijuan. Cap producció i producció executiva: Marina Vilardell. Direcció oficina tècnica: Moi Cuenca. Oficina tècnica: David Ruiz. Regidora: Montse Tixé. Sastressa: Rosario Macias. Cap tècnic teatre: Sergi Lobaco i Raúl Martínez. Tècnic so: Dani Seoane. Construcció escenografia: Arts-cenics i Taller d'escenografia Joan Jorba. Confecció vestuari: Època i Goretti. Premsa: Lúdia Giménez i Albert López. Màrqueting i comunicació: Publispec. Disseny gràfic: Santi&Kco. Coproducció: Teatre Romea i Festival Internacional de Teatro Clásico de Mérida. Ajudanta direcció: Montse Tixé. Direcció: Mario Gas. Teatre Romea, Barcelona, 2 novembre 2019.

Mentre l'actor Josep Maria Pou fa de Ciceró al Romea —des d'aquesta temporada també director artístic de la programació del teatre—, un comença a témer a poc a poc mentre avança la trama que els molt honorables membres de l'«autoanomenada» Junta Electoral Central no deuen anar gaire al teatre. Si hi anessin potser se'ls acudiria la “boutade” que el discurs de l'obra «Viejo amigo Cicerón», d'Ernesto Caballero, hauria de ser suspesa en campanya electoral perquè es pot considerar «perillosa» i «tendenciosa».

Si el mateix organisme controlador central veta pancartes inofensives i reivindicatives, fa tancar exposicions amb urnes, imposa maneres d'informar als mitjans públics, prohibeix paraules que són als diccionaris de totes les llengües i condemna concentracions ni que només pretenguin “reflexionar” la vigília de les votacions, no seria gens estrany que quan el personatge de Marc Tul·li Ciceró —o el vell usuari de la noble biblioteca amb pinta de professor d'època que es fa dir Marc Tul·li Ciceró— dialoga i discuteix amb un jove estudiós (l'actor Bernat Quintana) a qui encoloma el paper de l'esclau Tiró, i la seva jove parella també estudiosa (l'actriu Miranda Gas), a qui pren per la seva filla Túl·lia, que preparen un treball sobre Ciceró en una de les àrees de la mateixa biblioteca —immensa escenografia que sembla vinguda d'un altre temps—, a l'esmentada Junta Electoral se li desapareixin totes les sospites quan Ciceró diu, per exemple: «O l'espasa o la toga», o quan rebla el seu discurs reptant l'auditori a «dialogar tots plegats».

Dic tot això perquè quan s'anuncia un espectacle teatral sobre Ciceró —i encara més si té l'aval i l'etiqueta del Festival Clàssic de Mèrida—, un s'imagina un espectacle de retòrica amb la vestimenta tradicional de l'època sense cap relació amb el dia a dia més actual. Ben al revés, l'habilitat del dramaturg Ernesto Caballero fa que el món de Ciceró —parlem d'entre el 106 aC i el 43 aC— es converteixi en el món d'avui mateix i amb un exercici de teatre dins el teatre —o de Ciceró de ficció dins del Ciceró de debò— i tot el que s'hi diu es podria atribuir a una conversa educada però intensa entre un professor sense pèls a la llengua i un parell d'alumnes d'una biblioteca universitària d'aquí i d'ara mateix.

Que cada espectador, però, en tregui les conclusions que vulgui i n'interpreti la lletra menuda com més li plagui. Ho té garantit gràcies a la imponent interpretació pròpia de Josep Maria Pou i les dels dos joves intèrprets, Bernat Quintana i Miranda Gas, que no es limiten a fer de comparsa sinó que juguen un paper essencial, a més, esclar, de les intervencions enregistrades en

vídeo per altres intèrprets en forma de bust projectat. El muntatge s'arrodoneix amb una elegant direcció de Mario Gas i una atmosfera molt càlida gràcies a una treballada il·luminació que acompanya i matisa cada canvi de situació escènica durant uns escassos 75 minuts.

Del que ningú no es lliurarà és de relacionar el discurs de Ciceró amb la realitat més punyent dels últims temps aquí i, per extensió, arreu del món, perquè de “coses com aquestes”, en política i poder, en passen cada dos per tres a les “cases més bones”. Marc Tul·li Ciceró va intentar ser honest i rigorós, lluitador empedreït contra la injustícia i la corrupció, tot i que no es va poder deslliurar d'alguna contradicció personal al llarg de la seva trajectòria de polític, filòsof i orador de l'antiga Roma. Per les seves «obres i les seves pompes», va perdre el cap tallat en rodó i va perdre les mans a la juliana. I els seus amics més enemics en van exposar el “trofeu” per estendre la humiliació fins més enllà de la sentència i l'execució. Misèria humana des que l'home —i la dona— van deixar de ser animals per continuar sent animals, com deia el grec Aristòtil, però presumptament racionals.
